

Mikor sírtál utoljára?

Sírni szoktam, mikor a fiamat kiteszem az iskola előtt és megindulok hazafelé. Van egy piros lámpa, ott mindig meg kell állni, és akkor férfiasan elmorzsintom a könnyeimet, és indulás haza, a választott életembe. Ilyenkor szoktam. Sírni jó. Az ember, ha kiengedi és kimutatja az érzelmeit, az azonnal leereszti a túlnyomást.

Min tudsz igazán felháborodni?

Az ostobaságon. Aki buta, az nem feltétlenül ostoba. Az ostoba, az nem jó, a buta lehet jó szándékú. Az az ostoba, aki nem él a másik emberrel együtt szimbiózisban, aki nem segít a másikon, aki szemetel.

Kivel nem szeretnél találkozni a szaunában?

Szeretek szaunázni. Bye Alexszel nem szeretnék ott találkozni.

Minek tudsz leginkább örülni?

Kicsi dolgoknak. Az élet nagy sorsfordító dolgait, mint például bejutás az egyetemre, fiam születése, komolyabb üzletek, azokat nem is reagálja le az ember elsőre. Később kezd örülni, nem ujjong, nem iszik meg három sört azonnal. Az örömforrások pedig ezek, hogy: de szép itthon! Nehéz, nehezebb, más, mint Budapesten, de szebb. Attól szebb, hogy **pont olyan, amit elképzeltem** pestiként, amikor egy- két havonta hazajöttem és akkor gondolkoztam, hogy ez egy idealizált kép-e, amit akkor látok. És kiderült, hogy nem, ez lett a valóság is. Azt az életet kaptam, amire vágytam.

Miben vagy kiben hiszel?

A jóindulatban. És abban, hogy ha gyakoroljuk, ez is, mint a szeretet, csak több lesz, és erősebb. Ha valaki felé jóindulattal közeledsz, akkor előbb-utóbb megjavul.

Ha előre mehetnél a jövőben egy napra, évre, évszázadra, melyiket választanád?

A jövőben oda mennék előre, amikor már megint visszafordult a világ oda, ahol – ez egy romantikus elképzelés még gyerekkoromból – minden analóg megint, tehát a digitális világ atomjaira bomlik, és mint a science fiction filmekben, szenvedünk a természetben és kőbaltánk van megint. Tehát egy új analóg világba mennék előre, ami lassú és kezdetleges.

Melyik élő embert csodálsz leginkább?

Böjte Csaba sokszor jut eszembe, és vele sokszor példálózom, amikor az egyenjogúság és a demokrácia kerül szóba, hogy szeretnék valahogy Böjte Csaba, és egy utcaseprő közé pozicionálódni. Tudom, hogy ez nem egy demokratikus és trendi gondolat, de csak a tetteivel

mérhető az ember, és a társadalomban felmutatható eredményei szerint osztályoztatik. Van különbség egy utcát seprő ember között és egy Bőjte Csaba között. Én valahol középen szeretnék elhelyezkedni. Így konkrétan ő jutna eszembe, és Chris Cornell énekes.

Mi a legnagyobb extravagancia az életedben?

Az lenne, ha kivenném a most már csak egy fülbevalómat, kitöröltetném a tetoválásaimat és úgy kommunikálnám, hogy én márpedig egyén vagyok és individuum, hogy ez kívülről ne látszódjon. A legnagyobb extravagancia az extravagancia hiánya lenne, **de ezt még nem merem meglépni.**

Ezért igyekszem 42 évesen is időnként úgy viselkedni, mint egy 22 éves. Az extravagancia a megvilágosodásnak egy szintje lenne, hogy ne akarjunk semmit.

Mikor fordul elő, hogy hazudsz?

Sokszor. Attól kezdve, hogy fölkelysz, már hazudsz. Belenézel a tükörbe: hú, de jól nézek ki. Ez már egy hazugság. Nem kétszer annyi ideig mosol fogat, csak feleannyi ideig. Az is hazugság. Föltesznek egy kérdést, és azon gondolkozol – lásd ezt az interjút is – hogy hogy add a legjobb választ.

Mi a számodra legértékesebb tulajdonod?

Nincs. Nem nagyon törekszem anyagi javakra. Talán a csipeszem, amivel dolgozom. A pólókészítés technológiájához tartozik egy csipesz, egy 30 lej értékű, ceruzánál nem nagyobb tárgy. Azzal vagyok a legbensőségesebb viszonyban.

Mi az, amit a legjobban sajnálsz a múltadban?

Azt, hogy amikor Isten kegyelméből eléem hullott a lehetőség, hogy megtanulhassak japánul, nem tettem. Elmentem Budapestre egyetemre, ahol indítottak egy japán szakot, ahová nem volt

elegendő számú jelentkező, ezért az angol szakos egyetemistákat fölvtették japán szakra is. Nem éreztem ennek az ajándéknak a súlyát, nem voltam motivált, lemorzsolódtam.

Mi a mottód?

Ezt még megisszuk, s maradunk.

Kinek tennéd fel ezeket a kérdéseket?

Bán Kata tévésnek, mert érdekes az ő élete is.

A Proust-kérdőív nevét a francia író, Marcel Proust (1871-1922) után kapta. A kérdéseket nem ő találta ki, csupán az ő válaszai miatt váltak híressé, a feljegyzések szerint ugyanis Proust két különböző időpontban is válaszolt az egyébként több mint harminc kérdésből álló sorozatra.

A következőkben interjúalanyaink tetszőlegesen kiválaszthatnak a Proust-kérdőív kérdéseiből tizenegyet, az utolsó, vagyis, hogy kinek passzolnák tovább a kérdőívet, mindenki számára kötelező.